

Arrest

nr. 304 666 van 11 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BELLEMANS
Sonatinestraat 94
1080 SINT-JANS-MOLENBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BELLEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 mei 2022 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie in de hoedanigheid van EU-beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 4 augustus 2022 trof de bevoegde gemeente een beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker kreeg een extra maand om ontbrekende bewijzen voor te leggen.

1.3. Op 17 mei 2023 trof verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is thans de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 02.05.2022 werd ingediend door:

Naam : [D.O.D.J.C.]
Nationaliteit: Portugal,
Geboortedatum : [...]1955.
(...)

om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie: Betrokkene diende op 02.05.2022 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als houder van toereikende bestaansmiddelen (art. 40 §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Deze aanvraag werd op 04.08.2022 door het gemeentebestuur, aan de hand van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, geweigerd wegens onvolledigheid. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennisname belend op 26.09.2022. Hij kreeg een extra maand om de ontbrekende bewijzen voor te leggen. Uit het dossier kon blijken dat betrokkene naar aanleiding hiervan volgende bewijzen aanleverde : een ziektekostenverzekering van Partenamut, een document van Global Trading Services & Consulting Group (Kinshasa) dd. 04.05.2020 met betrekking tot de beëindiging van zijn tewerkstelling omwille van pensionering met ingang op 15.05.2020 en bankafschriften van ING voor de periode 19.07.2022 - 01.08.2022.

Als houder van toereikende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een geldige ziekteverzekering, aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (art.40, §4. eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en art.50. §2, 4° van het KB van 08.10.1981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art.40, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten (en met het aantal personen ten laste). Zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking genomen worden.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kunnen we afleiden dat betrokkene een inkomen zou verkrijgen uit een pensioenuitkering. Als bewijs voor de bestaansmiddelen worden bankafschriften (19.07.2022 - 01.08.2022) voorgelegd. Deze hebben echter betrekking op achterhaalde bestaans-middelen en kunnen bezwaarlijk als actuele weergave van de inkomenssituatie beschouwd worden. Nergens uit het dossier kan immers blijken of betrokkene heden nog over bestaansmiddelen kan beschikken. De voorwaarde tot het bekomen van het verblijfsrecht als houder van toereikende bestaansmiddelen beperkt zich niet tot het bewijzen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken (heden), maar bestaat er ook uit te bewijzen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel. Enig toekomstperspectief is dus wel degelijk aangewezen. Het is niet onredelijk te stellen dat op basis van de voorgelegde bankafschriften er niet werd aangetoond dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Er kan niet vastgesteld worden, aan de hand van achterhaalde bewijzen, dat betrokkene over een inkomen beschikt dat voldoet aan de voorwaarden van het tweede lid van het hogervermeld wetsartikel. Zelfs indien betrokkene heden over voldoende inkomsten zou beschikken, kan er bij gebrek aan informatie inzake geen rekening mee gehouden worden voor de beoordeling van de bestaansmiddelen.

We kunnen niet zonder meer aannemen dat betrokkene nog steeds voldoende bestaansmiddelen ter beschikking heeft. Er kan dus niet gesteld worden dat er bewezen is dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het verblijfsrecht als houder van toereikende bestaansmiddelen (art.40, § 4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980) kan aan betrokkene niet worden toegekend.

Anderzijds, wordt in artikel 42 §1, alinea 1 van de wet van 15.12.1980 voorzien dat het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk , zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden die zich in de voorwaarden bevinden.

Deze termijn kan echter geen toepassing vinden indien de betrokkene niet aan noodzakelijke voorwaarden voldoet, in het kader van de ingediende aanvraag.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft een synthesememorie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Uit onderstaand betoog leidt de Raad af dat verzoeker vasthoudt aan een enig middel waarin hij de schending opwerpt van de artikelen “40 §4 2° en 40, §4, 3°, tweede lid van de Vreemdelingenwet”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“2.1.- Art. 40 §4 2° van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 stelt dat het recht op een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste 6 maanden volgend op de datum van de aanvraag wordt erkend aan de burger van de Unie ...

In casus kan men vaststellen dat de termijn van 6 maanden overschreden is. De bestreden beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan 3 maanden van [J.C.] dateert van 15/05/2023 en werd betekend op 28/06/2023.

De oorspronkelijke aanvraag tot een verblijf van meer dan 3 maanden door verzoeker dateert van 02/05/2022. In een eerste fase betekende de gemeente haar weigering van deze aanvraag op 26/09/2022, omwille van onvolledigheid, aan verzoeker.

Verzoeker [J.C.] kreeg van de gemeente een extra maand om de ontbrekende stukken toe te voegen, hetgeen door verzoeker effectief volbracht werd, waarna de aanvraag aldus ten laatste op 26/10/2022 een tweede fase inging.

Tussen deze datum van 26/10/2022 en de definitieve beslissing van de weigering van een verblijf van meer dan 3 maanden op 17/05/2023, slechts aan verzoeker betekend op 28/06/2023, liggen meer dan 6 maanden.

Er wordt aangenomen dat wanneer er binnen deze termijn van 6 maanden nog geen beslissing door de DVZ werd genomen, dat het verblijf van meer dan 3 maanden erkend is. Een beslissing tot weigering na de termijn van 6 maanden komt dan te laat.

Ten gevolge van deze laattijdigheid alleen al kan verzoeker alsdan de vernietiging van de laattijdige beslissing verzoeken. Dit is een logische gevolg aangezien de erkenning reeds ingegaan is op het einde van de termijn van 6 maanden op 26/04/2023.

ANTWOORD op de Nota met opmerkingen d.d. 10/08/2023 van de Belgische Staat, Dienst Vreemdelingenzaken, door Mr. [H.C.]

Geïntimeerde gaat akkoord dat de bestreden beslissing niet binnen de 6 maanden genomen werd, maar beweert dat de sanctie niet kan zijn dat er dan automatisch een verblijfskaart moet worden afgeleverd. De RvV zal daarover weliswaar oordelen, maar volgende redenering kan dan ook gelden :

De regel is en blijft dat de DVZ binnen de 6 maanden haar beslissing dient kenbaar te maken. Dat staat vast. En zelfs al zou de DVZ gelijk hebben dat de sanctie, met name de automatische aflevering van een verblijfskaart, niet kan worden uitgevoerd, waar is dan de rechtsmacht van de DVZ om het verzoek af te keuren. Want je zou aldus even goed kunnen stellen dat de DVZ bij overschrijden van de termijn geen rechtsmacht meer heeft om het verzoek tot verblijf af te keuren.

In dat geval zit je dus in een patstelling en kan appellant wel degelijk verzoeken om de bestreden beslissing te vernietigen, waarna de DVZ de aanvraag opnieuw kan behandelen en ook rekening kan houden met alle andere argumenten die er in deze besluiten worden aangeboden.

In dat geval zou men aldus hier reeds kunnen besluiten tot vernietiging van de beslissing tot weigering. Mocht deze redenering door de RW niet aanvaard worden gelden uiteraard alle volgende middelen die hierna uitgewerkt worden.

2.2. - Volgens Art. 40 §4 2° van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 heeft iedere burger van de Unie het recht gedurende meer dan 3 maanden in het Rijk te verblijven ... indien hij ... voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Alhoewel men in de eerste plaats zou denken dat bestaansmiddelen duiden op een maandelijks inkomen, zegt de Wet daar niets over en kan men alleen maar vaststellen dat de Wet in tegendeel uitdrukkelijk de neutrale term bestaansmiddelen gebruikt.

Bestaansmiddelen kunnen alsdan alle vormen aannemen die ertoe kunnen leiden dat voorkomen wordt dat een persoon ten laste zou vallen van het sociaal bijstandsstelsel. Dat kan bv. eigen geld zijn, het geld van een derde en dat kan gratis huisvesting zijn.

2.3. - Art. 40 §4 3° lid 2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 stelt dat ... bedoelde bestaans-middelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend ...

Men kan het bedrag van het leefloon voor een begunstigde die met een of meerdere personen samenwoont ten bedrage van +- 825€/maand aanschouwen of het leefloon van een begunstigde die alleen woont ten bedrage van +- 1.238€/maand.

In casus kan men ervan uit gaan dat [J.C.] in de hypothese van een samenwonend begunstigde vertoeft, hetgeen zou betekenen dat hij alsdan $825\text{€} \times 12 \text{ maanden} \times 5 \text{ jaar} = 49.500\text{€}$ aan bestaansmiddelen moet kunnen aantonen.

De reden dat de aangetoonde bestaansmiddelen in eerste instantie 5 jaar moet kunnen overspannen, is eenvoudig aangezien [J.C.] in eerste instantie slechts een voorlopig verblijf van 5 jaren door de DVZ kan worden toegewezen.

De ING-rekening, vermeerderd met de Congolese reserve en de stoning door zoon [C.] ten bedrage van 20.000€, toont reeds 66.000€ bestaansmiddelen aan.

Dit laat onbehandeld het feit dat [J.C.] geen huurgeld behoeft te betalen, aangezien verblijvend in de woonst van zoon [C.], en het feit dat zijn twee andere hinderen stand-by staan om de leef en zorgnoden van [J.C.] te dekken.

ANTWOORD op de Nota met opmerkingen d.d. 10/08/2023 van de Belgische Staat, Dienst Vreemdelingenzaken, door Mr. [H.C.].

Geïntimeerde stelt dat de documenten die de storting aantonen van zoon [C.] op de rekening van appellant, niet mogen in rekening worden gebracht, aangezien later bijgevoegd. Zoon [C.] ondertekende bij de aanvraag tot verblijf van appellant een Bijlage 3Bis Verbintenis tot tenlasteneming (Stuk 10). De betaling van die som van 20.000€ is niet anders dan een feitelijke bevestiging van het voornemen om voor zijn vader in te staan. Dit gegeven mag aangewend worden wanneer geïntimeerde voorhoudt dat de verbintenis tot tenlasteneming slechts loze woorden zijn.

Inderdaad zien we dat geïntimeerde de verklaring op eer van de drie kinderen, om voor appellant in te zullen staan (Stuk 6), in twijfel trekt door te stellen dat zij daaraan gekoppeld geen maandelijks onderhoudsgeld betalen op rekening van appellant. Zo kan appellant nu aantonen dat zijn kinderen reeds 2 maanden op rij een bedrag van 300€ per maand en per kind op zijn rekening storten. (Stuk 8)

2.4. - Art. 40 §4 3° lid 2 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 vult verder aan ... In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer wordt rekening gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijnen late zijn.

Dit is de zogenaamde voorzichtigheidsclausule die het gemeentebestuur en de DVZ niettemin aanspoort om toch wat soepel te zijn ten einde niet te rigoureuus het hakbijl toe te passen. Het vrij verkeer van personen binnen de EU is immers een hoeksteen.

In feite staat er in de wet: Pin je niet puur vast op een regelmatig vast inkomen, doch ga na in welke mate rond deze persoon bestaansmiddelen verzameld worden, kijk ook naar zijn entourage, hou rekening met zijn redelijke wensen en kijk wat er mogelijk is.

De persoonlijke situatie van [J.C.] is in dit dossier uitzonderlijk eenduidig. Het betreft een (beschermd) burger van de Unie wiens kinderen en hun gezinnen met kleinkinderen in België gevestigd zijn en éénsluitend hun vader en opa bij hen willen.

Deze gezinnen zijn daarenboven echte prototypes die tot de maatschappij bijdragen. Stabiele gezinnen met hooggeschoolde werkzame ouders met 2 tot 3 schoolgaande kinderen per gezin. Deze gezinnen zijn de motoren van de economische maatschappij.

ANTWOORD op de Nota met opmerkingen d.d. 10/08/2023 van de Belgische Staat, Dienst Vreemdelingenzaken, door Mr. [H.C.].

Tot slot haalt de DVZ aan dat zoon [C.] zelf, met zijn gezin, niet over een al te hoog inkomen beschikt. Dat is een spreekwoordelijke 'slag onder de gordel' en onjuist. Appellant woont samen met het gezin in het huis van zijn zoon [C.] en zijn verblijf op zichzelf brengt dus geen extra kosten mee. Temeer daar het huis de eigendom is van het gezin en dat er door hen geen huurgelden worden betaald. Ten tweede is dhr. [C.Z.] zelfstandig en baat hij zijn kiné-praktijk uit via een vennootschap. Dhr. [C.Z.] schrijft zich zelf een bezoldiging voor en reserveert de verdere winsten in zijn vennootschap. We spreken hier over een gezin met twee kostwinners die in hun eigen huis wonen waarbij zoon [C.] over een diploma Master in de Kinésithérapie beschikt dat goud waard is in de zorgsector. Een bijzondere potentieel.

Ook werd door de DVZ abstractie gemaakt van de twee andere kinderen die ook bekleed zijn met diploma's zoals een Bachelor in de Logistiek en een Master in de Rechten. Hun partners zijn ook voltijds werkzaam. Dus je zou kunnen vaststellen dat dit laatste argument van de DVZ noch ter zake is, noch correct. Men kan de mensen van goede wil niet zomaar neerhalen. Er mag respect zijn voor de mensen die ondanks de moeilijkheden door hard te werken erin slagen om iets op te bouwen. Niet iedereen heeft het makkelijk, maar hier zijn we getuige van mensen die hun uiterste best doen en die geenszins op het sociaal zekerheidsstelsel wegen, integendeel dragen ze ertoe bij.

2.5. - Komen we dan even terug op het vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. Dit is een waarachtig fundament van de Europese Unie. De doelstelling van de Europese Unie was en is de vorming van een economische kolos op wereldniveau.

Het efficiënt samenwerken van de nationale Lidstaten brengt niet alleen welvaart voor haar burgers, maar bant ook de oorlog uit de Europese Unie. Een efficiënte economie wenst dat de burgers mobiel zijn om elke arbeidsnood, waar dan ook, te lenigen.

De keerzijde is dat de burgers van de Unie de vrijheid hebben om eender waar in de Unie te verblijven. De lidstaten willen echter hun sociaal zekerheidsstelsel in evenwicht houden dat gebaseerd is op het verzekeringsprincipe. Wie bijdragen stort is verzekerd.

Het is een evenwichtsoefening waarbij de fundamentele rechten van de Unieburger afgewogen worden t.a.v. de financiering van de sociale zekerheid van de Lidstaat. Om die reden ook voormelde plicht om rekening te houden met diens individuele situatie.

2.6. - De economisch niet actieve Unieburger die voldoende bestaansmiddelen kan aantonen wordt door de DVZ in eerste instantie een voorwaardelijk verblijf van 5 jaar toegekend. Inderdaad kan binnen die termijn blijken dat de in het Rijk binnenkomende vreemdeling te zeer op het sociale zekerheidsstelsel is gaan wegen. Zo kan de DVZ vervolgens een halt toeroepen aan een verder verblijf van de vreemdeling in het Rijk.

In casus kan opgemerkt worden dat de DVZ zich deze armslag kan voorbehouden. Als we rekening houden met de familiale entourage en de gespaarde bestaansmiddelen, van [J.C.] zou het onredelijk zijn om geen verder verblijf (5jaar) toe te kennen.

2.7. - Wat zijn de theoretische risico's dat [J.C.] op het sociale zekerheidsstelsel zou kunnen gaan wegen? Deze zijn vermoedelijk erg beperkt gezien zijn ruime bestaansmiddelen, zijn ondersteunende entourage en zijn verblijf thuis bij zijn zoon.

In de theoretische hypothese dat [J.C.] op een dag beroep zou moeten doen op het leefloon, zal dit om twee redenen beperkt zijn. In eerste instantie zal [J.C.] uiteraard slechts op het leefloon van een samenwonende kunnen beroep doen.

In tweede instantie zal dat leefloon dan naar beneden worden bijgesteld aangezien hij deel uitmaakt van een gezin met twee kostwinners. Kortom terwijl [J.C.] geenszins plant om het leefloon aan te vragen, is elke uitwerking ervan erg beperkt.

Men kan ook opmerken dat de Wet niet verbiedt dat er op een bepaald ogenblik beroep wordt gedaan op het sociaal zekerheidsstelsel. Dat is onmogelijk om dat te verbieden. Alles draait om evenwichten en redelijkheid gezien de omstandigheden.

2.8. Tot slot komen we even terug op het overschrijden van de termijn van 6 maanden waarbinnen het DVZ zijn beslissing diende kenbaar te maken. Het rechtsbeginsel 'la faute corrompt tout' kan hier namelijk van toepassing zijn.

ANTWOORD op de Nota met opmerkingen d.d. 10/08/2023 van de Belgische Staat, Dienst Vreemdelingenzaken, door Mr. [H.C.].

Wanneer het DVZ niet binnen de wettelijke termijn heeft besloten, maar de sanctie daarop, met name de automatische aflevering van een verblijfskaart, niet wilt uitvoeren, blijft de DVZ nog steeds in fout. Op basis van het adagium 'la faute corrompt tout' zou men kunnen stellen dat niet alleen de DVZ de rechtsmacht ontbeert om een negatieve beslissing te nemen, die alsdan kan vernietigd worden door de RvV, maar ook dat zij de rechtsmacht ontbeert om redeneringen hard te maken zoals ... appellant is te laat om aan te tonen dat hij nu onderhoudsgelden ontvangt van zijn kinderen.

Kortom wie zijn werk niet heeft gedaan binnen de hem wettelijk opgelegde termijn, kan daar geen rechten aan ontleen, doch kan wel zijn werk overdoen, waarbij appellant hersteld wordt in zijn mogelijkheid om alle argumenten naar voor te brengen. Dat lijkt een redelijk standpunt voor ieder."

3.2. Het staat niet ter betwisting dat de bestreden beslissing meer dan zes maanden na de vestigings-aanvraag werd getroffen. Verzoeker is van oordeel: *"Er wordt aangenomen dat wanneer er binnen deze termijn van 6 maanden nog geen beslissing door de DVZ werd genomen, dat het verblijf van meer dan 3 maanden erkend is. Een beslissing tot weigering na de termijn van 6 maanden komt dan te laat. Ten gevolge van deze laattijdigheid alleen al kan verzoeker alsdan de vernietiging van de laattijdige beslissing verzoeken. Dit is een logische gevolg aangezien de erkenning reeds ingegaan is op het einde van de termijn van 6 maanden op 26/04/2023."*

3.3. Er kan in het geschonden geachte "artikel 40 §4 2° van de Vreemdelingenwet" niet worden gelezen wat verzoeker erin leest, met name dat een beslissingstermijn van zes maanden geldt voor vestigings-aanvragen ingediend door een burger van de Unie. Verzoekers betoog mist aldus juridische grondslag. Het volstaat niet om zomaar te poneren: *"De regel is en blijft dan de DVZ binnen de 6 maanden haar beslissing dient kenbaar te maken. Dat staat vast."* Evenmin volstaat het om zomaar te poneren dat moet worden aangenomen dat als de beslissingstermijn van zes maanden niet werd gerespecteerd, de erkenning van het verblijfsrecht ingaat.

Ten overvloede, waar verzoeker in dit verband de bestreden beslissing wil zien vernietigd, enkel en alleen opdat verwerende partij rekening zou kunnen houden met alle stukken en argumenten die hij aanvoert in onderhavige procedure, is dit niet de finaliteit van een annulatieberoep. Het staat verzoeker vrij een nieuwe vestigingsaanvraag in te dienen waarbij hij alle stukken bijbrengt en argumenten ontwikkelt die hij in thans in deze beroepsprocedure aanbrengt.

3.4. Artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4.

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° [...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt; [...]"

Artikel 40, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

3.5. De bestreden beslissing verwijst naar voormelde bepalingen. Ze stelt hierbij dat *"Zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking genomen worden."*

3.6. Kernpunt van de bestreden beslissing is de vaststelling dat verzoeker stukken heeft overgemaakt die betrekking hebben over achterhaalde inkomsten. Verweerder stelt in de bestreden beslissing meer bepaald het volgende:

“Aan de hand van de voorgelegde documenten kunnen we afleiden dat betrokkene een inkomen zou verkrijgen uit een pensioenuitkering. Als bewijs voor de bestaansmiddelen worden bankafschriften (19.07.2022 - 01.08.2022) voorgelegd. Deze hebben echter betrekking op achterhaalde bestaans-middelen en kunnen bezwaarlijk als actuele weergave van de inkomenssituatie beschouwd worden. [...] Er kan niet vastgesteld worden, aan de hand van achterhaalde bewijzen dat betrokkene over een inkomen beschikt dat voldoet aan de voorwaarden van het tweede lid van het hogervermeld wetsartikel.”

3.7. Verzoeker betwist voormelde deze vaststellingen nergens zodat ze overeind blijven. De Raad kan het niet strijdig achten met de in punt 3.4. vermelde bepalingen dat verweerder op basis hiervan tot de volgende conclusie komt: *“Er kan dus niet gesteld worden dat er bewezen is dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het verblijfsrecht als houder van toereikende bestaansmiddelen (art.40, § 4, eerste lid, 2” van de wet van 15.12.1980) kan aan betrokkene niet worden toegekend.”*

3.8. Verzoeker kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen door stukken te voegen bij het verzoekschrift en aan te vullen bij de synthesesmemorie die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing. Het staat verzoeker vrij deze te voegen bij een nieuwe vestigingsaanvraag zodat verweerder hierover kan oordelen. Het komt de Raad als annulatierechter niet toe om verzoekers aanvraag te gaan beoordelen in de plaats van de verwerende partij aan de hand van stukken waarover zij niet beschikte op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof.

3.9. De verbintenis tot tenlasteneming ondertekend door zijn zoon (stuk 10 gevoegd bij de synthese-memorie), kan niet aantonen dat verzoeker beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Dit is een actieve voorwaarde. Zij kan niet op een passieve wijze worden vervuld door een document waarin verzoekers zoon zich borg stelt voor het betalen van bepaalde kosten, dit dan nog in het licht van een door verzoeker aangevraagd visum. De handtekening op dit document is bovendien niet gelegaliseerd. Verzoeker kwalificeert tevergeefs een stuk waaruit blijkt dat zijn zoon hem een som geld heeft betaald (stuk 5 gevoegd bij de synthesesmemorie) als een *“feitelijke bevestiging van het voornemen om voor zijn vader in te staan”*. Dit stuk 5 en de overschrijving die wordt uitgevoerd door verzoekers zoon ten gunste van de rekening van verzoeker, dateren bovendien van na het treffen van de bestreden beslissing, zodat er zoals gezegd geen rekening mee kan worden gehouden. Hetzelfde kan worden gezegd van stuk 8, dat overschrijvingen betreft van 300 euro van twee kinderen van verzoeker ten gunste van verzoeker en één substantiële overschrijving van zoon C.Z. Ook een verklaring op eer, gevoegd als stuk 6 bij de synthesesmemorie, waarin verzoekers kinderen verklaren hem in België te zullen opvangen, steunen en hem financiële zekerheid verschaffen, kan niet aantonen dat verzoeker (actief) beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Dit stuk dateert trouwens ook van na het treffen van de bestreden beslissing.

3.10. Verzoeker maakt voorts allerlei bespiegelingen over de vormen die de bestaansmiddelen waar-over hij dient te beschikken kunnen aannemen, over de tijdsperiode die ze moeten kunnen overspannen, en over stabiele gezinnen met hooggeschoolde ouders die de motoren zijn van de maatschappij, waarbij hij allerlei berekeningen maakt en zijn visie geeft over hoe deze ouders (zijn volwassen kinderen) hem zullen en kunnen ondersteunen. De Raad neemt akte van dit alles. Hij dient opnieuw op te merken dat verzoekers betoog dat hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen steunt op elementen en stortingen die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing alsook een uitleg over zijn kinderen die hij nooit heeft verstrekt bij zijn vestigingsaanvraag. Verzoeker gaat bovendien uit van een verblijf in de woning van zijn zoon C. Dit kan op zich niet aantonen dat verzoeker beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Dit verblijf blijkt bovendien nergens uit de bij de synthesesmemorie gevoegde stukken. Verzoeker figureert in geen enkel attest van gezinssamenstelling van zijn volwassen kinderen dat hij voegt bij zijn synthesesmemorie noch in het attest dat hij neerlegt ter terechtzitting. Verzoeker uit ten slotte allerlei bespiegelingen over de risico's dat hij op het sociale zekerheidstelsel gaat wegen. De Raad neemt er akte van. Zij kunnen de bestreden beslissing niet onderuit halen.

3.11. De Raad concludeert dat verzoekers gehele betoog zijn eigen visie op zijn zaak weerspiegelt waarbij hij steunt op elementen en stukken die dateren van na de bestreden beslissing. Dit kan de bestreden beslissing niet onderuit halen. De regelmatigheid van een beslissing dient te worden beoordeeld aan de hand van elementen en stukken die voorlagen op het ogenblik dat verweerder zijn beslissing trof.

3.12. Verzoeker voert finaal, aansluitend bij zijn betoog dat verweerder de bestreden beslissing te laat heeft getroffen, nog aan: *“Kortom wie zijn werk niet heeft gedaan binnen de hem wettelijk opgelegde termijn, kan daar geen rechten aan ontleen, doch kan wel zijn werk overdoen, waarbij appellant hersteld wordt in zijn mogelijkheid om alle argumenten naar voor te brengen. Dat lijkt een redelijk standpunt voor ieder.”* Hierin kan de Raad bezwaarlijk meestappen. Dit mist elke juridische grondslag.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA